

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 732 / 22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 4 sierpnia 2022 r. w sprawie II K 624 / 21			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		-			
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Związłe o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Związłe o powodach			

		niewzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	<p>I. obrazy prawa materialnego, tj.:</p> <p>a) art. 11 § 2 kk,</p> <p>b) art. 60 § 2 pkt 2 kk;</p> <p>II. zarzutu natury procesowej:</p> <p>a) bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 7 kpk, alternatywnie obrazy prawa procesowego, mogących mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 413 § 1 pkt 4 i 5 kpk oraz § 2 pkt 1 kpk w zw. z art. 418 kpk;</p> <p>b) obrazy prawa procesowego, mogących mieć wpływ na treść</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>wyroku, tj. 424 § 1 pkt 1 kpk;</p> <p>c) obrazy prawa procesowego, mogących mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 4 kpk w zw. z art. 170 1 pkt 5 kpk;</p> <p>III. faktycznych mogących mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku;</p> <p>IV. rażącej surowości wymierzonej oskarżonemu kary.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Ad. Ia.</p> <p>Podzielić należy argumentację skarżących w zakresie, w jakim podnoszą, że z obrazą art. 11 § 2 kk zarzucone oskarżonemu zachowanie ocenione zostało w kategorii dwóch odrębnych czynów, z których jeden wyczerpywać miał dyspozycję</p>			

art. 177 § 2 kk
w zw. z art. 178
§ 1 kk, drugi
zaś art. 178a § 4
kk. Tego rodzaju
zabieg jawiłby
się w ocenie sądu
odwoławczego
jako
uprawniony,
gdyby sprawca,
zanim
spowodował
wypadek
drogowy,
pokonał znaczny
odcinek drogi
publicznej
poruszając się po
niej pojazdem
mechanicznym
w stanie
nietrzeźwości,
gdy od momentu
rozpoczęcia
jazdy w takim
stanie, do
zdarzenia
drogowego
kwalifikowanego
jako wypadek,
upłynął znaczący
odcinek
czasowy. Jeżeli
jednak do
wypadku
dochodzi
praktycznie
zaraz po tym,
jak sprawca
wprowadził swój
pojazd do ruchu
po drodze
publicznej, to nie
ma racjonalnych
przesłanek ku
temu, by w
ramach takiego
zdarzenia, które
cechuje się

zwartością
miejsca, czasu i
czynności
wykonawczych,
oceniać w
kategoriach
dwóch
odrębnych
czynów. Mając
to na względzie
zauważyć
należało, że do
spowodowania
przez
oskarżonego
wypadku doszło
po ujechaniu
przez niego
zaledwie ok. 200
– metrowego
odcinka drogi,
co zważywszy
na prędkość,
do jakiej S.
G. rozruszał
kierowany przez
siebie
samochód,
mogło zająć
kilka,
maksymalnie
kilkanaście
sekund. W tym
stanie rzeczy
przyjęcie całego
inkryminowanego
oskarżonemu
zachowania w
kategoriach
jednego czynu,
wyczerpującego
jednocześnie
(kumulatywnie)
znamiona
występu z art.
178a § 4 kk oraz
art. 177 § 2 kk w
zw. z art. 178 § 1
kk, jawi się jako
uprawnione.

Zasadność
przyjęcia
kumulatywnej
kwalifikacji dla
tego rodzaju
zachowań
wybrzmiewa
min. z
uzasadnienia
wyroku SN z
dnia 1
października
2014 r. (II KK
178 / 14), w
którym słusznie
odnotowano, iż
w przepisach 177
§ 1 kk w zw. art.
178 § 1 kk nie
sposób znaleźć
określenia
kwalifikującego
sprawcę
przestępstwa
jako
„ prowadzącego
pojazd
mechaniczny ”,
skoro sprawcą
przestępstwa
wypadku
komunikacyjnego
może być
przecież każdy
jego uczestnik,
a zatem przepis
178a § 1
kk określający
podmiot
przestępstwa w
nim opisanego
wężej niż w
przypadku
przestępstwa 177
§ 1 lub 2 kk,
tj. jako osoby
prowadzące
pojazd
mechaniczny w
ruchu lądowym,

wodnym lub powietrznym, nie zostaje wyłączony (skonsumowany) ani przez przepis 177 § 1 i 2 kk, ani tym bardziej przez 178 § 1 kk kk, który nie określa przecież odrębnego typu czynu zabronionego, a jedynie stanowi okoliczność zaostrzającą odpowiedzialność karną. Tego rodzaju rozumowanie zyskuje dodatkową argumentację, gdy w grę wchodzi kwalifikowany typ występku z art. 178a kk, tj. z art. 178a § 4 kk, skoro zawiera on dodatkowe, nie przewidziane przez art. 177 § 2 kk i art. 178 § 1 kk znamię w postaci uprzedniej karalności sprawcy za kierowania samochodem mechanicznym po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości.

Ad. Ib

Zarzut obrazy
prawa
materialnego
może być
skutecznie
postawiony
jedynie w
wypadku
naruszenia
przepisu o
charakterze
stanowczym,
zawierającym
niezrealizowany
w zaskarżonym
orzeczeniu
nakaz lub
pominięty zakaz.
Takiego
charakteru nie
ma przepis art.
60 § 2 pkt 2 kpk,
który przewiduje
adresowaną do
sądu możliwość
fakultatywnego
zastosowania
instytucji
nadzwyczajnego
złagodzenia kary
z powodów w
tym przepisie
wskazanych.
Skoro więc
przepis ten
przewiduje
jedynie
możliwość (a nie
obligatoryjność)
zastosowania
nadzwyczajnego
złagodzenia
kary, zatem
skorzystanie
(lub nie)
przez sąd z takiej
możliwości,

jakkolwiek może stać się przedmiotem zarzutu rażącej niewspółmierności kary, to już nie obraży prawa materialnego. W związku z powyższym do argumentacji, która została przez obrońców podniesiona na użytek wykazania zarzutu zakwalifikowanego w kategoriach obraży art. 60 § 2 pkt 2 kk, sąd odwoławczy odniesie się w dalszej części uzasadnienia, poświęconej zarzutom rażącej surowości wymierzonej oskarżonemu kary.

Ad. IIa

Nie kwestionując istnienia uchybień, do jakich skarżący się w ramach tego zarzutu odwołują, sąd odwoławczy nie podziela ich wniosku, iż należało je oceniać w kategorii tzw. bezwzględnej przyczyny

odwoławczej, o
jakiej mowa w
art. 439 § 1 pkt 7
kpk, tj. w postaci
sprzeczności w
treści
orzeczenia,
uniemożliwiającej
jego wykonanie.
W istocie
bowiem
zaistniała
sprzeczność
pomiędzy tym,
co sąd I
instancji ogłosił
jako wyrok,
a tym, co
ujął w pisemnej
jego postaci.
Ogłaszając
bowiem wyrok,
bezpośrednio
przed
odczytaniem
zapisów
zawartych w
jego sentencji,
sąd użył zwrotu
„ oskarżonego
jak w akcie
oskarżenia ”,
by po chwili
wygłosić, iż
„ oskarżonego S.
G. uznaje za
winnego
popelnienia obu
zarzuconych mu
czynów ”. Gdyby
zatem za
orzeczenie
przyjmować to,
co sąd ogłosił,
należałoby
uznać, iż zawarty
w sentencji
zwrot o
przypisaniu
oskarżonemu

„ zarzuconych ”
czynów odnosi
się do takiej
ich postaci, jaka
ujęta została w
akcie
oskarżenia.
Jednakże w
samym już
dokumencie, a
ściślej w jego
komparycji,
postać
zarzucanych
czynów opisana
została w sposób
istotnie
odmienny, jeśli
przyjąć za punkt
odniesienia to,
co faktycznie
ujęto w akcie
oskarżenia.
Odmienności te
wyrażają się
– co słusznie
eksponują
skarżący –
głównie tym,
iż opisy obu
zarzuconych
oskarżonemu
czynów, jakie
widnieją w
komparycji
wyroku, inaczej
niż te ujęte w
akcie
oskarżenia, nie
zawierają treści
świadczących o
ich popełnieniu
przez S. G.
pod wpływem
środków
odurzających
(na marginesie,
z aktu
oskarżenia
wywieźć ów

stan dałoby się jedynie z przywołania w nim poziomu stężenia przynajmniej jednego z tych środków, podczas gdy jego część opisowa operuje pojęciem „stanu po użyciu środków”, co de facto jest znamieniem wykroczenia z art. 87 § 1 kw, a nie przestępstwa z art. 178a kk, czy też okoliczności zaostrzającej odpowiedzialność karną, do jakiej odwołuje się art. 178 kk). W konsekwencji stwierdzić należy, iż wskutek wadliwej redakcji pisemnej postaci wyroku (w jej komparycji jako zarzucone czyny wpisano nie taką ich postać, jaka rzeczywiście wybrzmiewa z aktu oskarżenia, lecz taką, jaką pierwotnie przydano im w postanowieniu o przedstawieniu zarzutów, zanim organy ścigania uzyskały wyniki badań

toksykologicznych
rzeczywiście
zaistniała
sprzeczność, ale
nie wewnątrz
wyroku, ale
pomiędzy tym,
co sąd ogłosił
jako wyrok,
a tym, co
ujął w pisemnej
jego formie. W
piśmiennictwie z
zakresu prawa
karnego
procesowego
(por. komentarz
do art. 439 kpk
w: D. Świecki
(red.) Kodeks
postępowania
karnego. Tom
II. Komentarz
zaktualizowany;
LEX el. oraz
piśmiennictwo
tam
przywoływane
na poparcie
tej tezy)
zasadnie się
jednak podnosi,
że tego rodzaju
sytuacje
procesowe
wymykają się
spod możliwości
ich oceny w
kategoriach
bezwzględnej
przyczyny
odwoławczej, o
jakiej mowa w
art. 439 § 1 pkt
7 kpk. Na użytek
słuszności tego
poglądu trafnie
wskazuje się,
że „ (...)”
że wynikający

z art. 412
kpk obowiązek
sporządzenia
wyroku na
piśmie, a także
wymóg
pisemnego
zapisu treści
postanowienia w
protokole, gdy
wydawane jest
ono ustnie (art.
148 § 1 kpk),
a w innych
wypadkach
sporządzenie go
na piśmie, ma
charakter
gwarancyjny,
gdyż nie tylko
umożliwia
przeprowadzenie
kontroli
instancyjnej
wydanego
orzeczenia, ale
także wzmacnia
bezpieczeństwo
prawne i
zaufanie do
organów
państwa. Z tego
powodu w
obrocie
prawnym
funkcjonuje
pisemna forma
orzeczenia i
ona podlega
wykonaniu. W
wypadku więc
sprzeczności
pomiędzy
orzeczeniem
sporządzonym
na piśmie a
ustnym jego
ogłoszeniem
może zostać
skorygowana

tylko forma
pisemna
orzeczenia w
drodze środków
odwoławczych,
gdyż sama ustna
forma
orzeczenia nie
może być
przedmiotem
zaskarżenia.
Rozbieżność
taka może
natomiast
świadczyć o
tym, że pisemna
treść orzeczenia
nie jest zgodna
z przebiegiem
narady i podjętą
na niej decyzją,
co stanowi
naruszenie
przepisów
procesowych ”.
Uwzględniając
powyższe,
przedmiotem
kontroli
odwoławczej,
przeprowadzonej
wprawdzie w
granicach
faktycznych
zarzutów, były
jednak czyny w
postaci
przypisanej
oskarżonemu w
pisemnej postaci
wyroku. Sąd
odwoławczy
rozważał, czy
opisanej wyżej
nieprawidłowości
nie oceniać w
kategoriach tzw.
oczywistej
omyłki
pisarskiej

podczas redagowania pisemnej formy wyroku, a ściślej, jej komparycji. Taką możliwość należało jednak wykluczyć mając na uwadze, że na taką omyłkę sąd I instancji się nie powoływał, jak i uwzględnwszy lekturę pisemnego uzasadnienia tego wyroku. W nim bowiem, a zwłaszcza w tej części formularza, która przeznaczona jest na przedstawienie czynu (czynów) przypisanych oskarżonemu, jak i udowodnionych faktów, sąd I instancji ponownie opisy czynów przypisanych ujmował w sposób tożsamy, jak w komparycji wyroku. Również w dalszej części tego uzasadnienia sąd I instancji nie odnosił się do tego, jakoby oskarżony w czasie będących przedmiotem osądu zdarzeń

znajdował się pod wpływem środków odurzających – takowe ustalenia nie wybrzmiewają z uzasadnienia. To zaś oznacza, że ani w pisemnej postaci zaskarżonego wyroku, ani w jego pisemnym uzasadnieniu nie przypisano oskarżonemu, by w ramach któregośkolwiek z przypisanych czynów znajdował się pod wpływem takich środków. W konsekwencji, na użytek rozpoznania wniesionych apelacji, jeśli chodzi o odkodowanie zbioru faktów i okoliczności składających się na przypisane oskarżonemu czyny – za punkt odniesienia należało przyjmować to, co zawarte zostało w komparycji pisemnej postaci wyroku oraz w treści korespondującego z nim pisemnego uzasadnienia. Naturalną

konsekwencją
tego stanu rzeczy
było uznanie, iż
sąd I instancji
nie ustalił i
nie przypisał
oskarżonemu,
by podczas
któregokolwiek z
przypisanych
czynów
znajdował się
pod wpływem
środków
odurzających.
Mając zaś na
uwadze, że
wyrok w tej
materii na
niekorzyść
oskarżonego
zaskarżony nie
został, sąd
odwoławczy,
przypisując
oskarżonemu
czyn finalnie
mu przypisany,
ustalenia takiego
nie mógł już
i nie brał pod
uwagę. Sama zaś
wątpliwość, czy
finalnie
oskarżonemu
przypisano to, co
sąd I instancji
ogłosił podczas
publikacji
wyroku, czy to,
co wynikało
z jego treści
pisemnej,
została usunięta
wskutek
ponownego
ukształtowania
opisu i
kwalifikacji
prawnej

zachowania
oskarżonego w
wyroku sądu
odwoławczego.

Ad. II b, IIc

Wobec – z
powodów wyżej
opisanych –
konieczności
pominięcia w
ramach ustaleń
faktycznych
kwestii
znajdowania się
oskarżonego w
stanie pod
wpływem środka
odurzającego,
omawianie
zarzutów do tego
nawiązujących
uznać należy za
bezprzedmiotowe
w rozumieniu
art. 436 kpk.
Niezależnie od
tego nadmienić
należy, iż
oskarżonemu
nie zarzucono i
nie przypisano
kolejnej
okoliczności
obciążającej, o
jakiej mowa w
art. 178 § 1
kk, w postaci
oddalenia się z
miejsca
wypadku, zatem
prowadzenie
postępowania
dowodowego z
tym się
wiążącego, a
zwłaszcza na
użytek badania
przyczyn i

następstw ewentualnego splątania świadomości oskarżonego po wypadku, jawiło się jako bezcelowe. Wskazać też trzeba, że przepis art. 424 kpk, odnoszący się do wymaganych treści uzasadnienia wyroków pierwszoinstancyjnych, nie nakłada na sądy orzekające w I instancji obowiązku ponownego wyjaśniania przyczyn oddalania wniosków dowodowych.

Ad zarzutów z punktów III oraz IV

Zarzuty te w istocie koncentrowały się na wykazywaniu okoliczności, których istnienie i należyte uwzględnienie winno prowadzić do wniosku o rażącej surowości wymierzonych oskarżonemu kar. Jakkolwiek

– wobec
odmiennego
zakwalifikowania
zachowania
oskarżonego, a
w konsekwencji
także swoistego
wymierzenia
„ nowej ” kary
w miejsce kar
dotąd
orzeczonych –
zaistniała
konieczność
równoczesnego
jej uzasadnienia,
odnosząc się
już do tych
kwestii łącznie
zasygnalizować
należy, że
skarżący
przeszacowują
rangę i znaczenie
okoliczności
podnoszonych
przez siebie,
nie zauważając
lub bagatelizując
wielość i
charakter tych,
które
wybrzmiewały
dla oskarżonego
w sposób dalece
obciążający. W
pierwszej
kolejności
zwrócić należy
uwagę na
uprzednią
karalność
oskarżonego za
przestępstwo z
art. 178a § 1
kk w związku
z kierowaniem
samochodem po
drodze
publicznej w

stanie nietrzeźwości. Pomimo, że od skazania za nie upłynął bardzo krótki okres czasu, S. G. tożsamego zachowania dopuścił się ponownie. Z przeprowadzonych badań wynika przy tym, że dopuszczalny próg trzeźwości, powyżej którego ustawodawca kierowanie samochodem po drodze publicznej traktuje w kategoriach przestępstwa, oskarżony przekroczył nie w stopniu niewielkim, lecz aż ponad trzykrotnym. Znajdując się pod jego wpływem, w prostej, nieskomplikowanej sytuacji drogowej, nie wymuszonej warunkami ruchu, wskutek nienależytej obserwacji drogi, na doskonale znanym – bo przydomowym jej odcinku – poruszał się z prędkością,

która podczas pokonywania łuku nie dawała możliwości utrzymania w obrębie pasa przeznaczonego dla jego kierunku jazdy. Jak zaznaczono, przebieg drogi w pobliżu miejsca wypadku był oskarżonemu doskonale znany, wobec czego zdawał sobie sprawę z tego, że znajdując się w stanie istotnie obniżonych możliwości psychomotorycznych w związku z wysokim stopniem nietrzeźwości, poruszając się z taką prędkością, na łuku tym nie utrzyma się w obrębie własnego pasa. Następstwem wypadku były rozległe i wielonarządowe obrażenia ciała i rozstrój zdrowia pokrzywdzonego, który mimo długotrwałego leczenia i kosztownej rehabilitacji, nie powrócił (a nawet istotnie się nie zbliżył) do stanu zdrowia

sprzed wypadku.
Skarżący,
starając się na
użytek
skorzystania z
możliwości
nadzwyczajnego
złagodzenia kary
podnosić
okoliczność
pojednania się z
pokrzywdzonym
pomija, że do
pojednania
takiego nie
doszło (por.
stanowcze
oświadczenie
pokrzywdzonego
na rozprawie
przed sądem
I instancji).
Na korzyść sądu
odwoławczy
poczytał więc
jedynie, iż
oskarżony
rzeczywiście
wyrażał skruchę
w związku z
tym, co się stało,
deklarował wolę
pojednania z
pokrzywdzonym
podejmowanie
starań w
kierunku
wywiązania się
z prawnego
obowiązku
finansowego
zadośćuczynienia
pokrzywdzonemu.
Okoliczności te,
łącznie z
podjęciem
terapii
alkoholowej, nie
mają jednak aż
takiej wymowy

– gdy zestawić je z tymi działającymi w kierunku przeciwnym – by domagać się kary postulowanej przez skarżących, a zwłaszcza zastosowania instytucji nadzwyczajnego jej złagodzenia. Stany i problemy emocjonalne, jakich ludzie doświadczają w związku z przeżywaniem choroby i śmierci osoby najbliższej (w przypadku oskarżonego, jego żony), nie uzasadniają i nie usprawiedliwiają dopuszczenia się zachowań, które do podobnych następstw mogą doprowadzić innych ludzi. Nie trzeba przypominać i wyjaśniać, jakie cierpienia i dolegliwości towarzyszą ofiarom wypadków drogowych oraz członkom ich rodzin w związku ze śmiercią, chorobą lub kalectwem,

będących
następstwami
wypadków
sprokurowanych
przez
nietrzeźwych
kierowców.
Popadnięcie w
uzależnienie
alkoholowe nie
może
determinować i
usprawiedliwiać
zachowań
krzywdzących
innych ludzi.
Z kolei to,
że oskarżony
w związku z
koniecznością
odbycia kary
będzie
ograniczony w
możliwościach
zarządzania
prowadzonej
dotąd,
zatrudniającej
wiele osób,
firmy, jest
wyłącznie i
naturalną
konsekwencją
jego
nieodpowiedzialnego
zachowania.
Oskarżony
winien sobie być
zdawać z tego
sprawę zanim
nietrzeźwy
wsiadł do
samochodu i
wyjechał nim na
drogę publiczną,
a tym bardziej,
gdy weźmie się
pod uwagę, że
swoiste pierwsze
ostrzeżenie już

uprzednio
otrzymał w
związku z
poprzednim
skazaniem za
kierowanie
pojazdem
samochodem w
stanie
nietrzeźwości.
Na niższy
wymiar kary –
przyjmując za
punkt
odniesienia karę
łącną orzeczoną
zaskarżonym
wyrokiem –
wpłynął fakt
częściowego
zadośćuczynienia
pokrzywdzonemu
za doznaną
krzywdę.

Opierając się
o te same
okoliczności, sąd
odwoławczy
orzekł o
dożywotnim
zakazie
prowadzenia
przez
oskarżonego
pojazdów
mechanicznych,
traktując go jako
osobę, która już
po raz drugi, tym
razem niestety
już „namacalny
”, dała dowód
tego, że stanowi
realne
zagrożenie dla
zdrowia i życia
innych

<p>uczestników ruchu.</p> <p>Okoliczności przedstawione powyżej, jak również te wybrzmiewające z uzasadnienia sądu I instancji, uzasadniały orzeczenie świadczenia pieniężnego i nawiązki na takim samym poziomie, jaki wynikłe z zaskarżonego wyroku.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie kary</p> <p>o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>z powodów wyżej opisanych</p>		

OKOLICZNOŚCI**PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

Zwiąże o
powodach
uwzględnienia
okoliczności

5.

ROZSTRZYGNIĘCIE**SĄDU
ODWOŁAWCZEGO****0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji****0.11.**Przedmiot
utrzymania w
mocyrozstrzygnięcia o
kosztach
procesuZwiąże o
powodach
utrzymania w
mocybrak podstaw
do korygowania
tych
rozstrzygnięć

0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany		
omówiono powyżej			
Zwięzłe o powodach zmiany			
omówiono powyżej			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
2.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwiąże powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt III	Mając na uwadze, iż apelacje zostały uwzględnione jedynie częściowo, zaś orzeczenie nadal przybiera postać wyroku skazującego, na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk, oskarżonego obciążono kosztami procesu za II instancję.	
7. PODPIS		